

Ririro

LEES OVERAL, ALTIJD

Het vriendelijke speelkameraadje

Emilie Poulsson

De struiken op de heuvel stonden vol met rijpe, sappige bessen, en de vier kinderen van de Espesett Boerderij waren op een heldere septembermiddag naar het bos gegaan om een bessen-feest te houden. De oudste van de kinderen was een flinke jongen van tien, de jongste een stevige baby van twee jaar. Toen ze een goede plek hadden gevonden, legden ze de baby op de heide en gaven haar een bekertje van berkenschors. Hierin stopte een van de kinderen van tijd tot tijd een paar bessen, zodat de baby net zo gelukkig zou zijn als zij. Tjonge, wat een leuk feest hadden ze!

Niet ver van waar de kinderen waren, lag een potig bruin dier op het dikke mos. Toen hij de stemmen van de bessen-plukkers hoorde, rekte hij zich lui uit, knipperde met zijn ogen tegen de felle zon, stond op en liep onhandig verder op zijn dikke lompe poten. Hij ging de heuvel op en stopte om bessen te eten die hij onderweg tegenkwam.

Hij kwam al snel bij de plek waar de kinderen waren, en een van hen riep: "Oh, zie je dat grappige grote bruine varken! Wat ziet hij er lief uit!" Het dier kwam dichterbij, maar hij leek zo vriendelijk dat de kinderen er niet aan dachten hem weg te jagen. Sterker nog, ze vonden het fijn hem bij zich te hebben.

De baby was de enige die hem niet mocht, en geen wonder, want het grote wezen ging juist naar haar toe, ging naast haar op de heide liggen en begon de bessen uit haar berkenschors-beker te eten. Eerst probeerde de baby hem te vertellen dat hij weg moest gaan, maar toen hij nog steeds haar bessen bleef eten, legde ze haar kleine vuist tegen zijn kop en duwde hem uit alle macht van zich af. Toch bewoog hij niet. Toen werd de baby heel boos en begon uit volle borst te schreeuwen.

Eindelijk leek het wezen te begrijpen dat de baby hem niet mocht en hem niet zo

dichtbij wilde hebben; dus liep hij goedmoedig een eindje weg en ging daar op zijn achterpoten zitten. Toen keek hij vriendelijk om zich heen, alsof hij wilde zeggen: "Ik zal de baby niet meer lastig vallen."

De kinderen werden vertederd door zijn vriendelijke blikken en vonden het jammer om hem daar zonder bessen te laten zitten. Dus toen ze meer bessen naar de baby brachten, brachten ze ook wat naar het varken. Eerst lieten ze de bessen een voor een in zijn grote bek vallen, maar al snel stopten ze handjesvol bessen in zijn bek, die hij wijd open hield totdat de handjes werd teruggetrokken. De kinderen kregen zelfs geen schrammetje van de scherpe tanden, zo vriendelijk was hij.

Langzamerhand, toen de kinderen alle bessen hadden gegeten die ze wilden, gingen ze op zoek naar iets anders om te doen. Een mooie kleine dennenboom vol dennenappels stond niet ver van hun groep struiken, en Hans, de grootste jongen, begon stenen naar de dennenappels te gooien, in een poging er een paar te laten vallen. Net als andere plattelandskinderen vonden deze kinderen van de Espesett Boerderij dennenappels heel leuk speelgoed! Met stokjes voor poten en hoorns konden er koeien en varkens en andere dieren van worden gemaakt.

Hans kon door het stenen gooien niet veel dennenappels naar beneden halen, en het vriendelijke bruine varken leek te begrijpen wat de jongen wilde, dus ging hij naar de boom en schudde er een beetje aan. Er vielen een paar dennenappels, maar alsof hij dacht dat dit nog niet genoeg was, ging hij op zijn achterpoten staan, greep de boom met zijn voorpoten vast en schudde er heftig aan. Dit veroorzaakte een grote regen van dennenappels op de grond en de kinderen waren verrukt! Ze dachten dat hun nieuwe speelkameraadje erg slim en erg aardig was om dit voor hen te doen, dus ze klopten op zijn vacht en prezen hem en verzamelden alle dennenappels die ze wilden en maakten genoeg dieren om hun speelboerderij te bevoorraden.

Toen ze gingen op weg naar huis, hun bruine vriend hield hen gezelschap. Al snel kwamen ze bij een grote oude boom, met aan de wortels een grote mierenhoop. Hier stopte hun vriend en begon zijn neus onder de boomwortels te steken en de eieren van de mieren op te likken, wat hij erg lekker scheen te vinden. De mieren waren echter helemaal niet blij dat hun huis werd verstoord en dat hun eieren werden opgegeten, dus kwamen ze in grote zwermen naar buiten, niet alleen over de grond rennend, maar ook langs de poten van het bruine beest en over zijn hele lichaam.

Toen het kind dat net ouder was dan de baby zag dat een groot aantal mieren over de rug van hun goede speelkameraadje kroop, pakte ze een takje met blaadjes eraan en begon zijn ruwe bruine vacht te borstelen om de mieren eraf te krijgen.

Terwijl ze dit deed, klonk er een stem door de heldere lucht. Het was Helga, het melkmeisje op de boerderij, die de koeien na het melken weer naar de wei stuurde.

Zodra hun bruine vriend dit geluid hoorde, wendde hij zich af van de kinderen en haastte zich naar het bos. De kinderen probeerden hem terug te roepen, maar hij schonk geen aandacht aan hun oproepen en ze waren verrast om te zien hoe snel hij kon rennen op zijn lompe poten. Toen haastten ook zij zich naar huis om te vertellen wat een leuke tijd ze hadden gehad met dat grappige bruine varken dat de hele middag zo lief met ze had gespeeld.

Vader en moeder luisterden vol verbazing. Zou dit allemaal waar kunnen zijn? En terwijl vader vragen stelde over hun speelkameraadje, werd moeders gezicht bleek, hoewel de kinderen dit niet opmerkten en ook niet zagen dat vader zijn geweer pakte toen hij naar buiten ging.

Op weg naar de bessenstruiken zag hij een bed van mos waar kennelijk een zwaar beest had gelegen. De voetafdrukken van een zwaar beest waren ook duidelijk te zien tussen het mos en de struiken waar de kinderen hadden gezeten. Vervolgens vond hij de kleine dennenboom met diepe krassen erin van scherpe klauwen, en op de grond lagen veel dennenappels die klaarblijkelijk zojuist uit de boom waren geschud.

Vader volgde de sporen en vond de grote mierenhoop waar de mieren nog steeds rondrenden alsof ze in grote moeilijkheden verkeerden. Er zaten gaten in de grond waar het beest zijn neus onder de wortels had gestoken om bij de mierenneieren te komen. Vanaf hier leidden de sporen van het dier naar het bos, dus keerde de vader terug naar huis.

Het speelkameraadje van de kinderen was blijkbaar een slimme, goedaardige, vriendelijke beer geweest in plaats van het bruine varken dat ze voor hem hadden aangezien. Maar gelukkig was het geen gevaarlijke beer geweest!

Denk je dat de kinderen ooit hun vriendelijke speelkameraadje zijn vergeten? Nee hoor, ze vergaten hem niet! Ze praatten vaak over hem en vertelden andere kinderen over hem, en nu ze volwassen zijn, is er geen verhaal dat hun kinderen

liever horen dan dit waargebeurde verhaal van die middag toen de grote bruine beer en zij zo'n gelukkige tijd samen hadden.

Verhalen helpen ons culturen te ontdekken, morele lessen te leren, verbinding te maken met de natuur — of gewoon plezier te hebben. Daarom biedt ririro.com meer dan 3.000 gratis verhalen — sprookjes, fabels, verhaaltjes voor het slapengaan, mythen en meer — voor elke leeftijd, in 13 talen, met gratis printbare PDF's en vaak audio. Lezen zou een recht moeten zijn, geen voorrecht. Deel ririro.com en verspreid het leesplezier.

Instagram: @ririro_reading · Pinterest: pinterest.com/ririrocom